

[Justitsministeren.]

Øvrigheden; naar Moderen, og ogsaa Barnet, skal have Bidrag, henvender de sig til Øvrigheden, og saa gaar Øvrigheden frem imod de forskellige bidragspligtige Fædre. Det er altsaa en human Regel.

Bestemmelsen om, at Myndighederne kan nægte at modtage Vedkendelse af Faderskab fra den Mand, som Moderen har udpeget, har til Hensigt at hindre Stillingsvæsenets Indførelse paa dette Omraade. Vi kender det jo fra det militære, at en rig Mand kan købe sig fri for at være Soldat ved at stille en for sig. Saaledes skal man ikke kunne gøre med Hensyn til Faderskabet. Hvis den af det ærede Medlem Hr. Pürschel nævnte Jagtbetjent, eller hvad det var, kommer og melder sig som Fader, kan man jo godt tvivle om, om det nu er rigtigt, eller om han ikke har faaet en „Plovmand“ for det, og har man Grund til at antage, at der foreligger noget saadant, saa undersøger man, om det er rigtigt, og saa kan det godt vise sig, at det er Greven, der er den virkelige Fader; men saa skal han ogsaa frem; der skal intet Stillingsvæsen være paa dette Omraade.

Det er ikke i Modstrid hermed, at Barnet bliver ægte, for at bruge det gammel-dags Udtryk, naar en bidragspligtig ægter den Pige, over for hvis Barn han er bidragspligtig, og anerkender Barnet. For det første er der her et Tilfælde, hvor der ikke er fastslaaet nogen bestemt Fader, og Ægteskabets Indgaaelse peger jo stærkt hen paa, at den bidragspligtige, som ægter Pigen, nok ogsaa er Faderen. Og saa naas der det praktiske Resultat, naar Faderen anerkender Barnet, at dette bliver et i Ægteskab født Barn, og det er jo kun godt. Jeg synes, det er udmærket der at anvende den romer-retlige Regel: pater est, quem nuptiae demonstrant, selv om Bryllupsfaklerne kommer betydeligt efter, at Barnet er avlet, og ogsaa efter at det er født. Forældrenes ægteskabelige Samliv kommer da Barnet til gode, og det kommer til at leve i et rigtigt Hjem.

Bestemmelserne om Gældsarrest i Forslaget om Inddrivelse og Sikring af Underholdsbidrag § 22 og 23 svarer i Realiteten ganske til § 17 i Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 om Børn uden for Ægteskab. De er overført, saaledes som de lyder, til det foreliggende Forslag, og jeg tror derfor ikke, der er Grund til at opholde sig derved.

Der er saa blevet udtalt Frygt for, at man træder Kvindens Ret for nær, naar der paalægges hende Pligt til at opgive Faderens Navn. Men vil Lovgivningen

skaffe Børn født uden for Ægteskab en Fader, saa maa Lovgivningen ogsaa paalægge Moderen at sige, hvem Faderen er, for ellers kan man ikke skaffe ham til Veje.

§ 7, 2det Stykke, er ikke en Undtagelse fra denne Regel, som det ærede Medlemsyntes at mene, for der staar netop, at det er „efter stedfunden Anerkendelse“, man kan gaa frem efter denne Paragraf. Det, der tilsigtes, er, at enhver unødigt Offentliggørelse undgaas i det Tilfælde, at Faderen straks erkender Faderskabet og der ingen Grund er til at tvivle om Vedgaaelsens Rigtighed. § 7, 2det Stykke, er den Bestemmelse, der gaar ud paa, at hvis den paagældende straks vedkender sig, at han er Faderen, og der ikke er Grund til at tvivle om, at det er rigtigt, saa behøver der ikke at udstedes nogen egentlig Bidragsresolution; saa kan de vedkommende selv enes derom. Moderen giver altsaa blot Afkald paa, at der udstedes en egentlig Resolution af Amtet. Men det er ikke nogen endelig Afgørelse; hun kan, naar som helst Forholdene forandrer sig, henvende sig til Amtet og forlange at faa Resolution. Dette tager Sigte paa ganske bestemte Tilfælde, hvor Ægteskabet er blevet forsinket, saaledes at Barnet uheldigvis er blevet født; inden Omstændighederne tillod Forældrene at indgaa Ægteskab. Naar § 7, 2det Stykke, kommer til Anvendelse, vil det næsten altid være i Tilfælde, hvor Manden og Kvinden er enige om, at de snarest muligt vil indgaa Ægteskab, og det er kun naturligt, at man i saadanne Tilfælde kan følge den milde Fremgangsmaade i Henhold til § 7, 2det Stykke.

Der er dernæst blevet sagt, at det er dog et mærkeligt Forhold med Hensyn til Navnet, at det Barn, som er født uden for Ægteskab, kan baade faa Moderens Navn og Faderens Navn, at det har Valget derimellem og altsaa større Ret end et Barn født i Ægteskab, som jo skal have Faderens Navn. Men det er selvfølgelig ikke Barnet, der vælger her. Det er Moderen, som har Forældremyndigheden. Den, som man her tillægger en Ret eller Udøvelsen af en Ret, er Moderen; hun faar Retten til at bestemme, at Barnet, hvis hun synes det, skal have Faderens Navn.

I dette ligger der for øvrigt efter min Mening en Omgærdning af Ægteskabet, som er overordentlig værdifuld. For der kan være mange Tilfælde, hvor en Mand ikke af Hensyn til sin Hustru og de Følelser for Hustruen, paa hvilke et Ægteskab bør hvile, afholdes fra at begaa Ægteskabsbrud, men Tanken om, at Resultatet kan